

Arrest

nr. 272 210 van 3 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PONSARTS, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekende partij werd op 10.05.1985 te Dekemhare (Eritrea) geboren en bezit de Eritrese nationaliteit.

Op 07.08.2017 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde diensten van verwerende partij. Op 22.11.2017 wordt verzoekende partij door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, Deze beslissing wordt verzoekende partij op 23.11.2017 ter kennis gebracht.

Op 26.11.2019 wordt verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaren voor 20 maanden omwille van volgende

feiten: betrokkenheid bij mensenmokkel met verzwarende omstandigheden ten aanzien van zes meerderjarige personen en het zijn geweest van een leidend persoon van een criminele organisatie.

Op basis van deze veroordeling wordt door verwerende partij op 05.06.2020 op grond van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatus overgemaakt aan het CGVS.

Het CGVS nodigt verzoekende partij op 06.01.2021 uit in het kader van de heroverweging van uw internationale beschermingsstatus teneinde haar de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van haar vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 26.02.2021 heeft het CGVS vervolgens besloten om de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in te trekken in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Van deze beslissing wordt verzoekende partij op 01/03/2021 in kennis gesteld.

Op 29.03.2021 dient verzoekende partij bij Uw Raad een schorsend beroep in tegen de intrekking van haar vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Op 30.09.2021 heeft Uw Raad de intrekking van de vluchtelingenstatus in beroep bevestigd.

Op 06.10.2021 verzendt verwerende partij een vragenlijst in het kader van het hoorrecht aan verzoekende partij.

Op 04.11.2021 beslist verwerende partij vervolgens om het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen.

Dit betreft de bestreden beslissing.

Dit feitenrelaas is correct in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn arrest 261 014 uitsprak op 23 september 2021.

In de beslissing van 26 februari 2021 van de commissaris-generaal is voorzien dat verzoeker niet mag teruggeleid worden naar het herkomstland, stellende: *“Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Eritrea. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Op 4 november 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Dit betreft de bestreden beslissing, met volgende redengeving:

“(…)

naam : T. G.

voornaam : E.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Dek'emhare

nationaliteit : Eritrea

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen van openbare orde:

Op 07/08/2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 22/11/2017 werd u door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 23/11/2017 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing bent u op heden in het bezit van een A-kaart, laatst geldig tot 22/11/2022.

Op 26/11/2019 werd u door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaren voor 20 maanden omwille van volgende feiten: betrokkenheid bij mensenmokkel met verzwarende omstandigheden ten aanzien van zes meerderjarige personen en het zijn geweest van een leidend persoon van een criminele organisatie.

Op basis van deze veroordeling werd door de DVZ op 05/06/2020 op grond van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatus overgemaakt aan het CGVS.

Het CGVS heeft u op 06/01/2021 uitgenodigd in het kader van de heroverweging van uw internationale beschermingsstatus teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 26/02/2021 heeft het CGVS vervolgens besloten om uw vluchtelingenstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 01/03/2021 in kennis werd gesteld. Het CGVS was van oordeel dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 en dat dient besloten te worden dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw vluchtelingestatus van oordeel was dat u noch direct of indirect mag worden teruggestuurd naar uw land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 29/03/2021 heeft u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep ingediend tegen de intrekking van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Op 30/09/2021 heeft de RVV de intrekking van uw vluchtelingenstatus in beroep bevestigd.

Derhalve is de intrekking van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980.

Bij de evaluatie van het verblijfsrecht wordt rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met de duur van uw verblijf in België, met uw leeftijd, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst en met de gevolgen voor uw familieleden.

Dienaangaande stellen we vast dat u op 25/07/2017 aankwam in België op 28-jarige leeftijd, met andere woorden vier jaar geleden. Derhalve verblijft u thans vier jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België. Tijdens uw gehoor bij de DVZ in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u steeds in het land van herkomst heeft verbleven tot uw vertrek naar Europa, dat u er bent opgegroeid en dat u er naar school ging. Zo verklaarde u dat u in 2002 een attest behaalde in het middelbaar onderwijs. Vervolgens was u er volgens uw verklaringen tewerkgesteld als arbeider in het leger. Wat uw familiale situatie in het land van herkomst betreft, verklaarde u tijdens uw gehoor dat uw beide ouders, uw toenmalige partner en uw minderjarige kind nog steeds in het land van herkomst verbleven en dat u er drie zussen en een broer had.

Bijgevolg stellen we vast dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid, dat u er naar school ging en dat u er aansluitend tewerkgesteld was. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u er redelijkerwijs nog steeds een familiaal netwerk heeft. Het loutere feit dat u thans vier jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verblijft, is op zich dan ook onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen en volstaat geenszins om van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht werd u op 06/10/2021 via aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ op 25/10/2021 via uw raadsman een ingevulde vragenlijst, samen met volgende bijlagen: een begeleidende brief van uw raadsman; een kopie van de verblijfstitel van uw verklaarde partner; de beslissing van het CGVS tot erkenning van de vluchtelingenstatus van uw verklaarde partner; verschillende inschrijvingsformulieren voor het schooljaar 2020-2021; certificaten Nederlandse lessen; attest vrijwilligerswerk.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt met al deze elementen rekening gehouden, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen. Daarnaast wordt bij het

nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u dat u in België taallessen Nederlands heeft gevolgd en dat u eveneens een kokopleiding heeft gevolgd. U staaft deze verklaringen met attesten. Wat deze opleiding betreft merken we vooreerst op dat u meerderjarig bent en dat er dan ook geen leerplicht meer op u berust. Bovendien kan uit het recht op onderwijs in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het loutere feit dat u een kokopleiding heeft gevolgd in België is op zich dan ook geen bewijs van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving. In het kader van het hoorrecht verklaarde u eveneens dat u thans niet tewerkgesteld bent en dat u tot op heden enkel vrijwilligerswerk heeft ondernomen.

De DVZ wijst er dan ook op dat het vaststaat dat u opleidingen heeft gevolgd en dat u vrijwilligerswerk heeft gedaan, doch dat het volgen van onderwijs, opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een ononderbroken en regelmatig verblijf van ruim vier jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot, of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. We herhalen dienaangaande dat u op heden niet tewerkgesteld bent. Daarnaast stellen we vast dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan dit verplicht traject gevolg heeft gegeven en lessen Nederlands heeft gevolgd is opnieuw onvoldoende om van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving te getuigen. Bovendien blijkt nergens dat u een attest van inburgering heeft behaald.

Op heden is de DVZ dan ook niet in het bezit van informatie waaruit zou kunnen blijken dat u verregaande inspanningen tot integratie heeft ondernomen. Indien u toch nog bijkomende inspanningen tot integratie ondernomen heeft, wijzen we erop dat u door de correctionele rechtbank van Dendermonde op 26/11/2019 definitief veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaren voor 20 maanden omwille van volgende feiten: betrokkenheid bij mensenmokkel met verzwarende omstandigheden ten aanzien van zes meerderjarige personen en het zijn geweest van een leidend persoon van een criminele organisatie.

Uit het vonnis van 26/11/2019 blijkt hoe u op het moment van de feiten - die plaatsvonden tussen maart 2018 en augustus 2018 - in een woning woonde die u werd toegewezen door het OCMW en dat u tevens OCMW-steun ontving. Uit het vonnis blijkt hoe u deze woning gebruikt heeft om transmigranten tijdelijk te verschuilen. De DVZ stelt dan ook vast dat op het moment dat u in België verblijfsrecht geopend had en u derhalve de mogelijkheid had om op regelmatige basis uw inkomen te verwerven, u ervoor geopteerd heeft om uw inkomen te verwerven aan de hand van deelname aan mensensmokkelactiviteiten. Bovendien heeft u hiervoor de woning gebruikt die u eerder door het OCMW werd toegewezen. De DVZ is van oordeel dat dit geenszins getuigt van enige poging tot integratie. De correctionele rechtbank van Dendermonde was bij vonnis van 26/11/2019 immers van oordeel dat uit de observaties, zendmastbepalingen, afgeluisterde gesprekken en verklaringen van de andere beklaagden vaststaat dat u noodzakelijke hulp verleende aan de bende die zich vanop de parking in Wetteren bezighield met het smokkelen van transmigranten naar het Verenigd Koninkrijk.

Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde blijkt dat uw rol bij de activiteiten van mensensmokkel niet geminimaliseerd kan worden. Op het ogenblik dat uw leidinggevende niet aanwezig was nam u duidelijk zijn taken over. U onderhield gesprekken over de betalingen van de transmigranten, u trad op als tussenpersoon tussen de transmigranten en u werd op de hoogte gesteld van welke pogingen van transmigranten (on)succesvol waren. Bovendien werd vastgesteld dat u geld ontving voor uw activiteiten. Uw rol beperkte zich dan ook geenszins tot het louter opsteken van de transmigranten in vrachtwagens, maar bestond ook uit het aanbrengen van de transmigranten, onderdak bieden en betalingen ontvangen. Derhalve was de rechtbank van oordeel dat u op de hoogte was dat uw aandeel bijdroeg tot de doelstellingen van de criminele organisatie, met name het smokkelen van transmigranten naar het Verenigd Koninkrijk.

De rechtbank stelde derhalve dat de bewezen verklaarde feiten zeer ernstig zijn. Bij arrest van 26/11/2019 werd het volgende gesteld: "De leiders van de organisatie zijn niets ontziende mensensmokkelaars. Zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel

mogelijk geld te verdienen. Zonder hulp van het voetvolk of de runners zouden zij echter niet in hun opzet slagen. De hulp van alle beklaagden was dan ook onontbeerlijk. Zij kunnen zich daarbij niet verschuilen achter hun eigen moeilijke en precare situatie. Zij dienden als geen ander beter te begrijpen dat dit louter uitbuiting is van mensen die het al bijzonder moeilijk hadden

Bovendien stelde de correctionele rechtbank van Dendermonde dat: "tegen dergelijk maatschappelijk destabiliserend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het ter zake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden.

De rechtbank wijst u dan ook op de gevolgen van uw mensonterend en verwerpelijk gedrag en benadrukt bij de straftoemeting dat u op het moment van de feiten nog niet lang in België verbleef en dat het feit dat u op dat ogenblik een blanco strafregister had, bezwaarlijk als verdienste kan worden aanzien. De rechtbank benadrukte dan ook dat uw rol enerzijds ondergeschikt was, maar dat u anderzijds wel een meer uitgebreide rol had dan de andere beklaagden. Er werd u duidelijk meer verantwoordelijkheid gegeven, vermits u ook geld mocht ontvangen. Bijgevolg staat vast dat u goed op de hoogte was van de gevolgen van uw daden voor uw slachtoffers.

Bovendien heeft het CGVS op grond van dit vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 26/11/2019 besloten om uw vluchtelingenstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde immers dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf en dat derhalve uw vluchtelingenstatus diende ingetrokken te worden. Het CGVS stelde in verband met het vonnis van 26/11/2019 het volgende: "Mensensmokkel ondermijnt bovendien de openbare orde en bemoeilijkt de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Voorts worden de slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. Het staat dan ook vast dat de feiten die u ten laste werden gelegd en bewezen werden geacht objectief zwaarwichtig zijn en moreel bijzonder verwerpelijk en deze als een bijzonder ernstig misdrijf worden beschouwd. "

Volledigheidshalve wijzen we erop dat op de RVV op 30/09/2021 de intrekking van uw vluchtelingenstatus in beroep bevestigd heeft. Uit het arrest van de RVV blijkt het volgende: "Samen met de verweerder is de Raad van oordeel dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en dit ingevolge de aard en omstandigheden van de gepleegde feiten". Tevens heeft de RVV bij arrest van 30/09/2021 gesteld dat: "Uit verzoekers veroordeling blijkt immers een voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, die zich overigens niet beperkte tot een eenmalig feit maar die zich uitte in maandenlang volgehouden en georganiseerde criminele daden. Dit gebeurde amper een half jaar nadat hij in België zijn toevlucht zocht en slechts enkele luttele maanden nadat hij hier internationale bescherming kreeg". De RVV benadrukte bijgevolg in haar arrest dat u een gevaar vormt voor de samenleving en dat uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid zich bovendien niet beperkt heeft tot een eenmalig feit, maar zich geuit heeft in maandenlang volgehouden en georganiseerde criminele daden. Bovendien was de RVV van oordeel dat het niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Derhalve stelt de DVZ op heden vast dat de correctionele rechtbank van Dendermonde bij vonnis van 26/11/2019 van oordeel was dat de bewezen verklaarde feiten bijzonder ernstig waren. Er werd gesteld dat het hierbij ging om maatschappelijk destabiliserend en crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit. Bovendien waren zowel het CGVS als de RVV van oordeel dat u een actueel gevaar vormt voor de samenleving en stelde de RVV dat het niet kan uitgesloten worden dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Slechts enkele maanden na de toekenning van uw vluchtelingenstatus door het CGVS op 22/11/2017 heeft u zich reeds schuldig gemaakt aan de activiteiten van mensensmokkel. Gezien u zelf als nieuwkomer naar Europa bent gereisd was u zeer goed op de hoogte van de precare en gevaarlijke omstandigheden waarin de slachtoffers van mensensmokkelaars verblijven. Niettemin heeft u zichzelf schuldig gemaakt aan dit maatschappelijk destabiliserend en crimineel gedrag en dit op het moment dat u in België toegelaten was tot verblijf en derhalve op regelmatige basis uw inkomen kon verwerven. Dat

u er toch voor geopteerd heeft om dit te doen via uw aandeel in mensensmokkelactiviteiten, getuigt slechts van uw mensonterend en verwerpelijk gedrag.

Het geheel van deze vaststellingen leidt er dan ook toe dat de DVZ van oordeel is dat uw gedrag getuigt van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid. Nergens blijkt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Derhalve is de DVZ van oordeel dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde en wordt er op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980.

Het loutere feit dat u thans vier jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft, dat u taallessen heeft gevolgd en dat u een opleiding heeft gevolgd, is immers ruim onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht te rechtvaardigen gezien het vonnis van 26/11/2019. Het gegeven dat u een koksopleiding heeft gevolgd en dat u vrijwilligerswerk zou doen staat immers in schril contrast met de vaststelling dat u maandenlang deel uitgemaakt heeft van een crimineel netwerk en dat u geld heeft verdiend op de kap van transmigranten die in enorm precaire toestand verblijven en die door uw acties in een marginaal bestaan gedropt worden zonder middelen en zonder rechten.

Wat uw familiale situatie betreft, merken we op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaard heeft dat op het ogenblik van uw komst naar België, uw beide ouders, uw toenmalige partner en uw minderjarige kind nog steeds in het land van herkomst verbleven en dat u er drie zussen en een broer had. In het kader van het hoorrecht verklaarde u in Eritrea nog steeds gehuwd te zijn en dat uw minderjarige kind er eveneens verblijft. Tevens verblijven uw ouders en twee zussen eveneens in Eritrea. Daarnaast verklaarde u een broer in Denemarken te hebben, een broer en een zus in Duitsland en een broer en een zus in Soedan.

Daarnaast verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u thans een duurzame relatie zou hebben van één jaar en twee maanden met een andere persoon die verblijfsrecht heeft in België. Het loutere feit dat u samenwoont met een andere persoon is op zich echter geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Indien u daadwerkelijk een gezins- en/of familieleven in België zou onderhouden en deze beslissing toch enige negatieve impact zou hebben op uw privé- en familieleven in België, merken we op dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft zich schuldig gemaakt aan bijzonder ernstige feiten van openbare orde en u vormt een actueel gevaar voor de samenleving.

We merken bovendien op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Ten slotte benadrukken we dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en dat u geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Indien er effectief sprake is van een gezinsleven tussen u en uw verklaarde partner, wordt de gezinskem dan ook niet gescheiden.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht.

We herhalen dat het CGVS van oordeel was dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst gezien een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. We wijzen er dan ook op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf. Dit impliceert dat u geen wettig verblijf in België meer geniet, doch wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Onderhavige beslissing impliceert dus geen gedwongen verwijdering naar uw land van herkomst.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in

het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

*Omwille van redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:” artikel 8 EVRM, artikel 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op basis van artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. ”

Het begrip openbare orde werd door het Hof van Justitie gedefinieerd in o.a. het Bouchereau arrest (HvJ, Bouchereau, 27 oktober 1977, C-30/77):

“Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Het Hof stelt verder dat elke inbreuk op de wet steeds een verstoring van de maatschappelijke orde impliceert. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook automatisch een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.

Dit is namelijk enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dit principe ligt vervat in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat een aantal voorwaarden stelt voor de daadwerkelijke beëindiging van het verblijfsrecht:

Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet vereist aldus duidelijk dat het moet gaan om een werkelijke en actuele bedreiging.

Dit houdt volgens het Hof van Justitie in dat "[i]n de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten" (zie HvJ, 22 mei 2012, C-348/09, P.I., 30).

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten op zich is bijgevolg niet voldoende om tot de intrekking van het verblijfsrecht te komen, zelfs al gaat het om ernstige feiten. Er moet een risico op recidive zijn alvorens het risico voor de openbare orde of nationale veiligheid als voldoende actueel kan worden beschouwd.

Er moet aldus een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de betrokkene opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Verwerende partij beperkt zich echter tot een analyse van de gepleegde feiten, maar laat na om het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Vooreerst verwijst verwerende partij naar de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, waarna zij besluit dat het CGVS en uw Raad de vluchtelingenstatus van verzoeker hebben ingetrokken omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving. Uw Raad zou hebben geoordeeld dat het niet kan worden uitgesloten dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Verzoeker erkent dat de door hem gepleegde feiten ernstig en laakbaar zijn. Hij tracht deze feiten niet te minimaliseren. Het hebben gepleegd van een strafbaar feit is op zich echter onvoldoende om te besluiten dat verzoeker ook een werkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Zoals supra aangetoond, impliceert elke strafrechtelijke inbreuk noodzakelijkerwijze en verstoring van de openbare orde. Verwerende partij dient echter aan te tonen waarom verzoeker daarbovenop ook een reëel risico op recidive vertoont, de neiging om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Een loutere verwijzing naar de aard van deze gepleegde feiten kan bijgevolg niet volstaan.

Het feit dat het CGVS de vluchtelingenstatus van verzoeker heeft ingetrokken op basis van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, volstaat eveneens niet om aan de voorwaarden in artikel 23 van de Vreemdelingenwet te voldoen.

De loutere vaststelling dat verzoeker veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, en om die reden een 'gevaar voor de samenleving' uitmaakt, is namelijk onvoldoende om te besluiten dat het gedrag van verzoeker ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Dit zijn twee van elkaar te onderscheiden begrippen. Er dient dan ook in casu rekening te worden gehouden met de specifieke waarborgen voorzien in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, en er kan niet worden volstaan met een verwijzing naar het oordeel van het CGVS.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat noch het CGVS, noch uw Raad van mening was dat verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde zou uitmaken. Dit wordt nergens in deze beslissingen vermeld.

Het arrest van uw Raad stelt inderdaad dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker in de toekomst opnieuw feiten zou plegen. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat er ook een reëel risico op recidive bestaat in hoofde van verzoeker. Men kan namelijk nooit, in geen enkel geval en bij niemand, volledig uitsluiten dat die persoon zich (al dan niet opnieuw) schuldig zou maken aan strafrechtelijke feiten.

Het niet kunnen uitsluiten dat er ooit nog strafrechtelijke feiten zouden plaatsvinden, betekent dan ook niet noodzakelijk dat er ook een reëel risico is op recidive, en dat hiervoor daadwerkelijk moet worden gevreesd. Hiervoor dient een individuele inschatting te worden gemaakt van verzoekers huidige situatie. Verwerende partij kan voorts ook niet volstaan met te stellen dat verzoeker ervoor gekozen heeft deze activiteiten te plegen, in plaats van op een wettelijke manier een inkomen te vergaren, en dat ook hieruit blijkt dat er een reëel risico is op recidive. Deze stelling wordt geenszins onderbouwd, en vloeit eveneens inherent voort uit het plegen van het misdrijf. Dit betreft bijgevolg geen individuele motivering, zoals vereist door artikel 23 van de Vreemdelingenwet.

Ondergeschiedt dient te worden opgemerkt dat nergens rekening gehouden werd met de verschillende elementen in het dossier die net wijzen op het tegendeel.

Hoewel verzoeker erkent te hebben deelgenomen aan de activiteiten van mensensmokkel, dient te worden vastgesteld dat hij niet het criminele brein was van de organisatie. De tenlastelegging ten aanzien van verzoeker werd geherkwalificeerd van 'leidend persoon van de criminele organisatie' (art. 324er, §4 Sw.) tot het lichtere 'deelnemen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van de criminele organisatie' (art. 324ter, §3, Sw.). Hij deed mee, maar organiseerde het niet. Intussen heeft hij alle banden verbroken met de andere veroordeelden, en onderhoudt hij geen contacten meer binnen dit milieu.

In hoofde van verzoeker werd voorts een beperkt aantal slachtoffers weerhouden (zes), dit in tegenstelling tot de overige beklaagden die allen tussen 38 en 95 slachtoffers maakten, waaronder ook minderjarigen.

Bovendien kreeg verzoeker een minimale straf, zowel in verhouding tot de maximale strafmaat als in verhouding tot het effectief uit te voeren gedeelte van de straf. Verzoeker heeft zijn straf volledig uitgezeten, en werd vervroegd in vrijheid gesteld. Hij verdiende het voordeel van de twijfel wat betreft het recidiverisico, en verkreeg de gunst van het uitstel. Tevens kijkt hij op een bijkomende (effectieve) gevangenisstraf van 20 maanden en een boete van meer dan 40.000 euro indien hij opnieuw strafrechtelijke feiten zou plegen.

Daarenboven is ook verzoekers persoonlijke situatie ingrijpend veranderd. Hij heeft effectief zijn leven omgegooid sinds zijn vrijlating uit de gevangenis, en heeft intussen al anderhalf jaar een duurzame relatie met mevrouw Z. K. A. Zij wonen samen in Deurne, en vormen een gezin. Zijn partner vormt een sterke bijkomende reden voor verzoeker om zijn leven op de rails te houden.

Ten slotte heeft hij zijn uiterste best gedaan om de draad terug op te pikken na zijn vrijlating uit de gevangenis. Hij startte een opleiding en een begeleidingstraject naar werk.

In de tussentijd deed hij vrijwilligerswerk om zijn dagen te vullen. Hij heeft steeds zijn spijt betuigd, en blijft zijn best doen om de schadevergoedingen af te betalen.

Het feit dat verzoeker een voor het overige blanco strafregister heeft, bevestigt dit eveneens. Hoewel hij effectief een relatief beperkte periode in België verbleven heeft, dient dit element toch mee te spelen in de beoordeling.

Verwerende partij houdt geen enkele rekening met deze elementen, en besluit vervolgens:

"Het geheel van deze vaststellingen leidt er dan ook toe dat de DVZ van oordeel is dat uw gedrag getuigt van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid. Nergens blijkt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Derhalve is de DVZ van oordeel dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde en wordt er op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980."

Verwerende partij keert hiermee de bewijslast om, en lijkt te verwachten dat verzoeker aantoont dat er geen enkel risico is op recidive. Dit is echter niet wat artikel 23 van de Vreemdelingenwet vraagt: het is immers de taak van verwerende partij om aan te tonen dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, en dat verzoeker bijgevolg de neiging vertoont om de criminele activiteiten in de toekomst voort te zetten. Gelet op de verregaande gevolgen van deze beslissing, dient hier voorzichtig mee te worden omgesprongen.

Ten slotte wenst verzoeker erop te wijzen dat verwerende partij het risico op recidive net vergroot door verzoeker bewust in onwettig verblijf te plaatsen, wetende dat hij eigenlijk onverwijderbaar is. Verzoeker wordt niet bevolen het land te verlaten, gezien dat onmogelijk is, maar wordt in precair verblijf geplaatst. Er worden geen enkele stappen genomen om een openbare orde risico in te dijen, wat erg tegenstrijdig is met het oordeel dat verzoeker een ernstige en actuele dreiging voor de samenleving zou vormen.

Verzoeker meent dat er niet wordt aangetoond dat hij een werkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt, minstens dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de elementen die op het tegendeel wijzen. Uit de motieven van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt niet dat er sprake

is van een daadwerkelijke en vastgestelde kans dat verzoeker opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan.

Verwerende partij gaat dan ook in tegen de voorwaarden gesteld in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familielevens of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Het gaat in casu niet om een eerste toelating op het Belgische grondgebied. Verzoeker verblijft reeds 4,5 jaar legaal op het grondgebied. In zulk een geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wei toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wei positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst; het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

De inmenging door het openbaar gezag is in casu inderdaad bij wet voorzien, maar artikel 8 EVRM vereist ook dat het noodzakelijk is in een democratische samenleving. Verzoeker wenst te herhalen dat hij onverwijderbaar is. De motivering van de beslissing inzake de intrekking van zijn verblijfsrecht steunt op het feit dat zijn vertrek de openbare orde ten goede zou komen. Hij kan evenwel niet terugkeren naar Eritrea (gelet op bovenstaande argumentatie), noch naar een andere staat, wat leidt tot het feit dat verzoeker geen andere keuze heeft dan hier irregulier te verblijven. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker is op deze wijze niet pertinent en disproportioneel.

De bestreden beslissing bereikt eveneens het vooropgestelde doel niet, namelijk de bescherming van de openbare orde. Verzoeker wordt niet verwijderd en wordt evenmin bevolen om het grondgebied te verlaten. Al wat verwerende partij doet is enerzijds zijn verblijf dulden, en anderzijds dit verblijf precariseren door zijn rechten te beperken en het moeilijk te maken om te voorzien in zijn bestaanszekerheid.

Verzoeker wordt in een staat van permanente onzekerheid en kunstmatige kwetsbaarheid en hulpbehoefendheid gehouden. Het lijkt alsof verwerende partij verzoeker tracht te duwen in een informele tewerkstelling, goed wetende dat dit het risico op openbare orde problemen voor eender wie in een dergelijke situatie net zou verhogen.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat dit een inmenging in het privéleven van een migrant kan uitmaken die een recht op regularisatie of een verblijfstitel opent in het arrest Aristimuno Mendizabal t. Frankrijk van 17 januari 2006, met nr. 51431/99:

"70. Ainsi qu'elle l'a relevé dans la décision sur la recevabilité, la Cour considère que la présente requête se distingue d'affaires telles que Maaouia c. France (déc.), no 39652/98. CEDH 1999-11) ou Mehemi c. France (no 2) (no 53470/99, CEDH 2003-IV), en ce que la violation alléguée de l'article 8 provient, non pas de mesures d'éloignement ou d'expulsion, mais de la situation de précarité et d'incertitude que la requérante a connue pendant une longue période.

71. La requérante expose en effet - et le Gouvernement ne l'a pas démentie sur ce point - que la précarité de son statut et l'incertitude sur son sort ont eu d'importantes conséquences pour elle sur le plan matériel et moral (emplois précaires et disqualifiés, difficultés sociales et financières, impossibilité faute d'un titre de séjour de louer un local et d'exercer l'activité professionnelle pour laquelle elle avait entrepris une formation).

72. La Cour considère que, dans les circonstances de l'espèce, la non délivrance d'un titre de séjour à la requérante pendant une aussi longue période, alors qu'elle résidait déjà régulièrement en France depuis plus de quatorze ans, a incontestablement constitué une ingérence dans sa vie privée et familiale. »

Ook in de zaak B.A.C. t. Griekenland, nr. 11981/15, van 13 oktober 2016, oordeelde het EHRM dat het een deel is van de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM om op een effectieve en toegankelijke wijze het privéleven van een migrant te beschermen om de staat van onzekerheid die voortvloeit uit de duur van verblijfsprocedures tot een minimum te beperken. Zie ook Sisojeva en anderen t. Letland, nr. 60654/00, 16 juni 2005, §105- 111) waarin het Hof veel belang hecht aan de periode van onzekerheid en precair verblijf die de betrokkenen onnodig kwetsbaar heeft gemaakt in de voorafgaande periode.

De bestreden beslissing creëert aldus een situatie van onzekerheid en vaagheid die ingaat tegen de geldende regelgeving (zie ook infra) en die verzoeker in een zeer kwetsbare situatie brengt. Verzoeker kan niet inzien waarom de inmenging in zijn gezins- en privéleven bijgevolg proportioneel is, een legitiem doel dient, en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd daarenboven een foutieve inschatting gemaakt van zijn gezins- en privéleven.

In deze context dient terdege rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker onverwijderbaar is. Hij is afkomstig uit Eritrea en riskeert vervolging of ernstige schade indien hij zou moeten terugkeren. Dit wordt ook bevestigd door het CGVS in haar verwijderingsadvies.

De familiale en andere banden die verzoeker heeft met zijn land van herkomst, zijn dan ook niet dienstig, nu verzoeker onmogelijk zijn leven daar terug kan oppikken.

Verwerende partij stelt dat verzoeker in het hoorrecht aangaf dat hij nog steeds gehuwd was in Eritrea. Verzoeker gaf echter eveneens uitdrukkelijk aan dat er geen sprake meer was van een relatie met zijn voormalig partner.

Hij heeft inmiddels in België een relatie van +- anderhalf jaar met mevrouw Z. K. A., die eveneens erkend werd als vluchteling in België. Verwerende partij stelt dat het loutere feit dat zij samenwonen, geen bewijs vormt van een duurzame en stabiele relatie tussen hen.

Verzoeker wenst aan te geven dat verwerende partij geen enkel ander bewijs heeft gevraagd van zijn relatie. In de vragenlijst hoorrecht wordt per vraag tussen haakjes weergegeven welke informatie/documenten verwacht worden. Het gaat om: naam, adres, telefoonnummer, huwelijksakte/akte van wettelijk partnerschap, samenstelling van gezin, en/of woonstcontrole.

Verwerende partij lijkt hiermee minstens te impliceren dat een bewijs van samenwonen voldoende is om de relatie aan te tonen. Het getuigt dan ook van bijzonder kwade wil om verzoeker vervolgens te verwijten dat hij geen andere bewijzen van de relatie heeft aangebracht, zeker nu verwerende partij zelf niet lijkt te twifelen dat verzoeker met zijn partner samenwoont.

Verzoekers partner is eveneens van Eritrese origine en erkend als vluchteling in België. Het is dan ook duidelijk dat er onoverkomelijke hindernissen zijn om het gezinsleven elders dan in België uit te oefenen. Ook voor verzoeker is het onmogelijk om zijn privéleven ergens anders te beleven dan België, nu een terugkeer naar Eritrea onmogelijk is.

Waar verwerende partij stelt dat "indien [...] deze beslissing toch enige negatieve impact zou hebben op uw privé- en familielevens in België, merken we op dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt", wenst verzoeker op te merken dat dit niet helemaal correct is. De negatieve impact op verzoekers gezins- en privéleven, vloeit eveneens voort uit de beslissing die verwerende partij neemt. Er is geen verplichting in hoofd van verwerende partij om over te gaan tot een beëindiging van verzoekers verblijf. Indien verwerende partij dit toch wil doen, is zij verplicht om rekening te houden met de gevolgen voor verzoekers privé- en gezinsleven, en kan zij deze verantwoordelijkheid niet van zich afschuiven door te stellen dat het verzoekers eigen schuld is.

Verwerende partij stelt vervolgens dat "uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familielevens mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde".

Deze motivering kan echter evenmin volstaan. Met het louter poneren dat het familiaal belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, toont verwerende partij niet aan dat zij rekening heeft gehouden met de gevolgen van de beëindigingsmaatregel op verzoekers privé- en gezinsleven, hoewel artikel 23 van de Vreemdelingenwet dit vereist.

Om al bovenvermelde redenen schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsprincipe, de motiveringsplicht en bovenvermelde wetsbepalingen.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing vermeldt: "We herhalen dat het CGI/S van oordeel was dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst gezien een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. We wijzen er dan ook op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf. Dit impliceert dat u geen wettig verblijf in België meer geniet; doch wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Onderhavige beslissing impliceert dus geen gedwongen verwijdering naar uw land van herkomst".

Verwerende partij maakt aldus de bewuste keuze om verzoeker in onwettig verblijf te plaatsen, goed wetende dat hij geen mogelijkheid heeft om te vertrekken.

2.1. Punten 4 en 5 van de considerans van richtlijn 2008/115 ('Terugkeerrichtlijn') luiden als volgt:

"(4) Om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, moeten duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld.

(5) In deze richtlijn moeten horizontale regels worden vastgesteld die van toepassing zijn op alle onderdanen van derde landen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in een lidstaat. "

Hieruit kan worden afgeleid dat de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn een doeltreffend terugkeerbeleid is, met duidelijke, transparante en billijke regels, die van toepassing moeten zijn op derdelanders die, zoals verzoeker door de bestreden beslissing, niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor verblijf in een lidstaat, in casu België.

Artikel 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"In deze richtlijn worden de gemeenschappelijke normen en procedures vastgesteld die door de lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen, overeenkomstig de grondrechten die de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht en het internationaal recht vormen, met inbegrip van de verplichting om vluchteling te beschermen en de mensenrechten te eerbiedigen. "

In artikel 2 ('Werkingssfeer') wordt bepaald:

"1. Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen. "

Artikel 3 ('Definities') luidt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

[...] 2) 'illegaal verblijf': de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden [...] voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat; "

Artikel 6 van de richtlijn laat de lidstaten vervolgens geen enkele marge om, zoals verwerende partij met de bestreden beslissing doet, wel te beslissen het verblijfsrecht niet langer te verlengen, maar geen terugkeerbesluit op te leggen. De Terugkeerrichtlijn is erop gericht dat lidstaten ofwel een verblijfsrecht toekennen, ofwel de terugkeer faciliteren, en er is geen ruimte voor iets tussenin.

Artikel 6 van de richtlijn stelt:

"1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. [...]

3. De lidstaten kunnen ervan afzien een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land die [...] door een andere lidstaat wordt teruggenomen. [...]

4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen, beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. [...]

5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt [...] die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt. "

In het arrest in de zaak C-329/11 *Achughbabian* heeft het Hof van Justitie vervolgens duidelijk bepaald dat de loyaliteitsplicht van de lidstaten en de vereisten van de doeltreffendheid vereisen dat lidstaten zo snel mogelijk de verwijdering uitvoeren. De Terugkeerrichtlijn verdraagt geen kunstmatige ambigüiteit:

"45. In dit verband kan worden volstaan met vast te stellen dat zowel uit de loyaliteitsplicht van de lidstaten als uit de vereisten van doeltreffendheid die in herinnering zijn gebracht met name in punt 4 van de considerans van richtlijn 2008/115, volgt dat aan de bij artikel 8 van deze richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen de verwijdering uit te voeren, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan. Dat is vanzelfsprekend niet het geval indien de betrokken lidstaat, na te hebben vastgesteld dat het verblijf van de onderdaan van een derde land illegaal is, de uitvoering van het terugkeerbesluit of zelfs de vaststelling op zich van dat besluit, laat voorafgaan door een strafrechtelijke vervolging, eventueel gevolgd door een gevangenisstraf. Een dergelijke handelwijze zou de verwijdering vertragen (arrest *El Dridi*, reeds aangehaald, punt 59) en wordt overigens niet vermeld onder de in artikel 9 van richtlijn 2008/115 genoemde rechtvaardigingen voor uitstel van de verwijdering. "

Naar aanleiding van de heroverweging van verzoekers verblijfsrecht, werd expliciet aan verwerende partij gevraagd om hem - indien men het verblijfsrecht als vluchteling zou beëindigen - een verblijfsrecht op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

Hoewel verwerende partij hier niet op heeft geantwoord, kan door het afnemen van verzoekers verblijfsrecht worden aangenomen dat dit verzoek geweigerd werd. Op die manier maakt verwerende partij hem tot iemand in illegaal verblijf. Verwerende partij heeft geen discretionaire bevoegdheid om deze beslissing niet te laten gepaard gaan met een terugkeerbesluit, zoals ook duidelijk blijkt uit het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk 'terugkeerhandboek' (C/2017/6505):

"Onder deze zeer ruime definitie vallen alle onderdanen van een derde land die niet legaal in een lidstaat verblijven. Onderdanen van een derde land die zich fysiek op het grondgebied van een EU lidstaat bevinden, verblijven hier legaal of illegaal. Een andere mogelijkheid is er niet. "

"De volgende categorieën onderdanen van een derde land worden bijvoorbeeld beschouwd als illegaal verblijvend in een lidstaat: -> houders van een verlopen verblijfsvergunning of visum; -> houders van een ingetrokken verblijfsvergunning of visum; -> afgewezen asielzoekers; -> asielzoekers voor wie is besloten dat hun verblijfsrecht is beëindigd; -> personen waaraan de toegang aan de grens is geweigerd; -> personen die zijn opgepakt wegens irreguliere grensoverschrijding; -> irreguliere migranten die zijn aangehouden op het grondgebied van een lidstaat; -> personen die niet het recht hebben om in de lidstaat van aanhouding te verblijven (ook al hebben zij dat recht in een andere lidstaat); -> personen die zich gedurende een termijn voor vrijwillig vertrek op het grondgebied van een lidstaat bevinden; -> personen waarvoor verwijdering is uitgesteld. "

"De volgende categorieën van personen worden niet als illegaal verblijvend beschouwd omdat zij (al dan niet tijdelijk) het recht hebben in een lidstaat te verblijven: -> asielzoekers die in de lidstaat verblijven waar zij gedurende de behandeling van hun asielverzoek mogen verblijven; -> personen die verblijven in een lidstaat waar zij formeel een gedoogstatus hebben (mits dit volgens de nationale wetgeving als een legale verblijfsstatus wordt aangemerkt); -> houders van een frauduleus verworven verblijfsvergunning, zolang de verblijfsvergunning niet is ingetrokken en als een geldige vergunning wordt beschouwd. "

"Onderdanen van derde landen op wie de in de terugkeerrichtlijn ingestelde terugkeerprocedure is toegepast en die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven zonder dat er een geldige reden is om niet terug te keren (scenario uit punt 48 van het arrest van het Europees Hof van Justitie in zaak C-329/11 Achughbadian), zijn illegaal verblijvend. De verwijzing van het Europees Hof van Justitie in de zaak Achughbadian betreft uitsluitend de verenigbaarheid van nationale strafrechtelijke maatregelen met de terugkeerrichtlijn. In dit arrest wordt niets gezegd over de werkingssfeer of de toepasselijkheid van de terugkeerrichtlijn en de algemene regel uit artikel 2, lid 1, blijft dan ook in stand: het is ofwel het één, ofwel het ander, hetgeen betekent dat een persoon illegaal verblijft en de terugkeerrichtlijn van toepassing is, of dat een persoon het recht heeft te verblijven en de terugkeerrichtlijn niet van toepassing is. "

"Lidstaten zijn verplicht een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft, tenzij het Unierecht uitdrukkelijk in afwijkingsmogelijkheden voorziet (zie het overzicht van uitzonderingen hieronder). Lidstaten mogen in de praktijk illegaal OP hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen niet gedogen zonder een terugkeerprocedure OP te starten of een verblijfsrecht te verlenen. Deze verplichting voor de lidstaten om een terugkeerprocedure te starten of een verblijfsrecht te verlenen, is erop gericht ariize gebieden te verkleinen, uitbuiting van illegalen te voorkomen en voor alle betrokkenen rechtszekerheid te scheppen.

" Zeer recent, op 3 juni 2021, oordeelde het Hof van Justitie in zaak C-546/19 nog als volgt:

"56. Dit betekent dat een lidstaat die wordt geconfronteerd met een onderdaan van een derde land die op zich op zijn grondgebied bevindt en niet of niet langer over een geldige verblijfstitel beschikt, overeenkomstig de relevante bepalingen moet bepalen of aan die onderdaan een nieuwe verblijfsvergunning moet worden afgegeven. Indien dat niet het geval is, is de betrokken lidstaat verplicht om ten aanzien van die onderdaan van een derde land een terugkeerbesluit uit te vaardigen dat overeenkomstig artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gepaard kan of moet gaan met een inreisverbod in de zin van artikel 3, punt 6, van deze richtlijn. "

Ofwel wordt er dus opnieuw gemachtigd tot verblijf, ofwel wordt er een terugkeerbesluit genomen én al het mogelijke gedaan om dit uit te voeren.

Verwerende partij stelt echter uitdrukkelijk dat er geen terugkeerbesluit wordt genomen in hoofde van verzoeker. Een terugkeer van verzoeker naar Eritrea zou namelijk een schending uitmaken van het non-refoulement beginsel, en is aldus onmogelijk.

Dergelijke handelwijze is dan ook in strijd met de geldende regelgeving.

Het belang dat verzoeker bij deze kritiek heeft is duidelijk. De verplichting voor de lidstaten om ofwel over te gaan tot verwijdering, ofwel te regulariseren dient ertoe om rechtszekerheid te scheppen en uitbuiting van kwetsbare mensen tegen te gaan. Verzoeker heeft ook geen recht op de sociale rechten in afwachting van de effectieve verwijdering zolang hem geen terugkeerverplichting werd opgelegd en hij wordt in een situatie van kunstmatige onzekerheid en verhoogde kwetsbaarheid gehouden, wat een inmenging in zijn privéleven inhoudt (cf. supra).

Verzoeker zou, indien hem een terugkeerbesluit wordt opgelegd, een subjectief recht hebben op grond van artikel 14 van de Terugkeerrichtlijn dat er 'zoveel mogelijk' in zijn "elementaire levensbehoeften" wordt voorzien door de Belgische Staat. Het Hof van Justitie heeft artikel 14 van de richtlijn zo geïnterpreteerd in het Abdida arrest (C-562/13) in 2014:

"58 Uit een en ander volgt dat de lidstaten verplicht zijn om een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt en die een beroep heeft ingesteld tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor hem een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, de in artikel 14 van richtlijn 2008/115 bedoelde waarborgen in afwachting van terugkeer te bieden.

59 Meer bepaald is de betrokken lidstaat in een situatie als die welke in het hoofdgeding aan de orde is krachtens artikel 14, Hd 1, sub b, van die richtlijn verplicht om zo veel mogelijk te voorzien in de elementaire levensbehoeften van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wanneer deze zelf niet over de middelen beschikt om in zijn eigen onderhoud te voorzien.

60 De verstrekking van dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte, als bedoeld in artikel 14, lid 1, sub b, van richtlijn 2008/115, zou in een dergelijke situatie verstoken blijven van daadwerkelijke uitwerking indien zij niet gepaard gaat met een voorziening in de basisbehoeften van de betrokken derdelander.

61 Het staat evenwel aan de lidstaten te bepalen op welke wijze in de elementaire levensbehoeften van de betrokken derdelander wordt voorzien.

62 Derhalve moet artikel 14, lid 1, sub b, van richtlijn 2008/115 aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wettelijke regeling die niet bepaalt dat in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt teneinde te verzekeren dat dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte daadwerkelijk worden verstrekt tijdens de periode waarin de betrokken lidstaat verplicht is de verwijdering van die derdelander uit te stellen omdat deze beroep heeft ingesteld tegen een jegens hem uitgevaardigd terugkeerbesluit"

Mogelijks meent uw Raad dat het ernstig ziek zijn daarbij van belang is maar overweging 12 van de Terugkeerrichtlijn laat een dergelijke restrictieve interpretatie niet toe. Dersdelanders die illegaal verblijven maar nog niet kunnen worden uitgezet hebben recht op de voorziening in hun elementaire levensbehoeften.

Het is dus duidelijk dat verzoeker er belang bij heeft dat de onwettigheid wordt vastgesteld van het feit dat zijn verblijf in België wel onwettig wordt gemaakt door verwerende partij, zonder dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Gelet op het voorgaande dient een duidelijk standpunt te worden ingenomen inzake de hoedanigheid van verzoeker. Ofwel wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, ofwel diende hij zijn verblijfsrecht te behouden.

Gelet echter op de niet-terugleidingsclausule van het CGVS, is het onmogelijk om terug te keren naar het land van herkomst.

Bovendien kan verzoeker beschouwd worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, ook al werd zijn vluchtelingenstatus ingetrokken. Hij voldoet immers nog aan de materiële voorwaarden (zie HvJ, C-391/19; C77/17 en C78/17 van 14 mei 2019). Omwille van deze hoedanigheid, blijft verzoeker onverwijderbaar en dient hij zijn verblijfsrecht te behouden.

Om al bovenstaande redenen dient voorliggend verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen (in het bijzonder artikel 23 van de Vreemdelingenwet) en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. De beslissing werd voorts onzorgvuldig voorbereid, en de gevolgen ervan zijn onevenredig aan het vooropgestelde doel."

2.2. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het

afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op basis waarvan deze werd genomen. De juridische grondslag is vermeld: de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op de aard van de gepleegde feiten (mensensmokkel als leidinggevende persoon) die ernstig de openbare orde schaden en op de gevolgen voor slachtoffers. Dit blijkt uit de motieven, terug te vinden onder meer op pagina 3 van de bestreden beslissing. De feitelijke grondslag van de bestreden beslissing is uitvoerig beschreven. Verzoeker toont de schending van de formele motiveringsplicht niet aan. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot een loutere verwijzing naar de veroordeling die verzoeker ondergaat. Tevens is geantwoord op alle elementen die verzoeker kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing. De banden die verzoeker heeft, werden gedetailleerd onderzocht en een uitgebreid onderzoek is gevoerd naar het privéleven dat verzoeker heeft. De bestreden beslissing vermeldt dat het verblijf in België niet opweegt tegen het ernstig gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en waarom zijn gedragingen een ernstig gevaar voor de openbare orde zijn, dat volgens de verwerende partij superieur is aan de privébelangen van verzoeker. De bestreden beslissing legt uit dat het gevaar voor recidive in het plegen van dergelijke misdrijven bestaat en gaat in op de ernst ervan en op het parcours dat verzoeker liep tijdens zijn verblijf in België. De bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal die de vluchtelingenstatus intrekt en naar de inhoud van de strafrechtelijke veroordeling van de correctionele rechtbank van 26 november 2019 wegens mensensmokkel. Beide documenten zijn voorhanden in het administratief dossier. De bestreden beslissing verwijst naar het laakbare gedrag dat verzoeker toonde, wat wijst op een immorele ingesteldheid. Het gevaar dat verzoeker vormt, is ernstig, reëel en actueel, en de bestreden beslissing geeft de redenen weer waarom.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing begrijpt en weet om welke reden hij beroep aantekent.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de aangevoerde bepalingen, wordt niet aangenomen.

2.4. Verwerende partij geeft aan dat de aangevoerde schending van artikel 21 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is bij gebreke aan een duidelijke uiteenzetting.

De Raad volgt deze redenering niet. Verzoeker geeft te kennen waarom de redenen van openbare orde niet volstaan.

2.5.1. Bij de schending van de onder punt 2.2. aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur stelt verzoeker meer concreet dat de eenmalige veroordeling niet volstaat om een werkelijke en actuele bedreiging af te leiden, conform artikel 23 van de Vreemdelingenwet. Een daadwerkelijk gevaar voor recidive bestaat niet en is een loutere hypothese.

2.5.2. In eerste instantie wordt verwezen naar de volgende motieven van het arrest 261 014 van de Raad, die inmiddels kracht van gewijsde kennen:

“De wetgever heeft het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ niet gedefinieerd. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, wordt op omstandige wijze uiteengezet dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: “Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om

eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.” (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

4. Samen met verweerder kan worden vastgesteld dat verzoeker op 26 november 2019 door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde schuldig werd bevonden aan: - mensensmokkel van 6 meerderjarige slachtoffers, met als verzwarende omstandigheden (i) het misbruik van een kwetsbare situatie; (ii) door gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang; (iii) het leven van het slachtoffer in gevaar te hebben gebracht; iv) van de betrokken activiteit werd een gewoonte gemaakt; (v) daad van deelneming aan de hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie; - terwijl hij wist dat zijn deelneming bijdraagt tot de oogmerken van deze criminele organisatie, zoals bedoeld in artikel 324bis van het Strafwetboek, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van de criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, en waarvan het feitelijke oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft. Waar in het verzoekschrift een theoretische uiteenzetting wordt gegeven (onder verwijzing naar onder meer stukken 2 en 3) en wordt aangevoerd dat de meeste in de bestreden beslissing genoemde verzwarende omstandigheden niet op verzoeker van toepassing waren, dat hij vooral als tussenpersoon optrad, dat hij soms enkele taken van zijn baas uitvoerde wanneer die in het buitenland was, dat hij “een minimale straf” opgelegd kreeg en dan nog grotendeels met uitstel, en dat hij vervroegd werd vrijgelaten, wordt opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de bijzondere ernst van het begane misdrijf. De Raad treedt verweerder bij wat betreft de ernst en de aard van de feiten: “Uit het vonnis van 26 november 2019 van de Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden (met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar voor wat betreft 20 maanden) en een geldboete van €48.000 (met uitstel van 3 jaar voor €43.200) en dit wegens uw deelname aan mensensmokkel en het feit dat u als rechterhand fungeerde van de leiders van een criminele organisatie. Aangaande de tenlastelegging van mensensmokkel werden in het bijzonder meerdere verzwarende omstandigheden vastgesteld. In het bijzonder werd vastgesteld dat er misbruik gemaakt werd van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers; dat de feiten gepleegd werden ten opzichte van minderjarigen; dat er direct of indirect gebruik gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, of door ontvoering, machtsmisbruik of bedrog; dat het leven van het slachtoffer opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar werd gebracht, dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt; en dat de mensensmokkel gebeurde in het kader van een criminele organisatie. Bovendien blijkt uit het vonnis dat u vervolgd werd als leidend persoon van een criminele organisatie waarbij u veroordeeld werd voor uw deelname aan de besluitvorming van deze criminele organisatie en het feit dat u op de hoogte was van haar crimineel karakter. Voorts fungeerde u als rechterhand van één van de twee leiders van deze criminele organisatie. U vervulde hierbij een noodzakelijke en onontbeerlijke rol. Zo bracht u zelf transmigranten aan en fungeerde u als tussenpersoon, sloot u occasioneel de ‘deals’, hielp u één van de leiders van de bende op de parking in Wetteren en verving u hem in zijn afwezigheid, verleende u onderdak aan hem en liet u hem uw gsm toestel gebruiken. U fungeerde met andere woorden als spilfiguur tussen de transmigranten en de leiders van de smokkelbende. De rechtbank van eerste aanleg achtte de u ten laste gelegde feiten dan ook als bewezen en oordeelde als volgt: “De bewezen verklaarde feiten zijn zeer ernstig. De leiders van de organisatie zijn niets ontziende mensensmokkelaars. Zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel mogelijk geld te verdienen. Zonder de hulp van het voetvolk of de runners zouden zij echter niet in hun opzet slagen. De hulp van alle beklagden was dan ook onontbeerlijk. [...] Zij dienden als geen ander beter te begrijpen dat dit louter uitbuiting is van mensen die het al bijzonder moeilijk hadden.” [...] “Tegen dergelijk maatschappelijk destabiliserend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van illegalen en het ter zake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden. De daders van dergelijke feiten dienen te beseffen dat hun praktijken niet worden getolereerd en dienen

stil te staan bij de gevolgen van hun mensonterend en verwerpelijk gedrag." Mensensmokkel ondermijnt bovendien de openbare orde en bemoeilijkt de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Voorts worden de slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. Het staat dan ook vast dat de feiten die u ten laste werden gelegd en bewezen werden geacht objectief zwaarwichtig zijn en moreel bijzonder verwerpelijk en deze als een bijzonder ernstig misdrijf kan worden beschouwd." 5. Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving. Samen met verweerder is de Raad van oordeel dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf en dit ingevolge de aard en omstandigheden van de gepleegde feiten. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker spijt heeft van zijn daden en dat hij verder een blanco strafregister heeft, kan de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande worden bijgetreden: "Verder zij gewezen op het relatieve karakter van uw verwijzing dat u nooit eerder bent veroordeeld dan deze ene keer. Behalve de vaststelling dat deze ene veroordeling onmiddellijk strafbare feiten betreft die luidens genoemd vonnis zeer ernstig te noemen zijn, moet er ook op worden gewezen dat de opwerping dat u slechts één maal bent veroordeeld in België gerelativeerd wordt door de vaststelling van uw relatief in de tijd beperkte aanwezigheid op Belgisch grondgebied. Immers situeren de u ten laste gelegde feiten zich in de periode 22.03.2018-22.08.2018, zijnde minder dan een jaar na uw beweerde aankomst in België en het tijdstip van uw asielerzoek bij de bevoegde Belgische asielinstanties (dd.07.08.2017). Ook de rechter had in het vonnis dd.26.11.2019 (p.101) reeds erop gewezen dat het gegeven dat u een blanco strafblad heeft bezwaarlijk aanzien kan worden als een verdienste gezien u nog niet lang verblijft in België (vonnis p.101). Hierbij aansluitend dient ook te worden opgemerkt dat u relatief recent, m.n. op 07.01.2020, in vrijheid werd gesteld. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving kan dan ook nog niet worden vastgesteld. Ten derde verklaarde u dat u spijt heeft van uw daden en hieruit lessen heeft getrokken. Ter illustratie wijst u erop dat u getrouwd de u opgelegde penale boete afbetaalt. Welnu, wat dit laatste betreft, zij erop gewezen dat het betalen van een geldboete niet facultatief is en niet afhankelijk is van uw bereidheid om u 'aan te passen'. Het loutere gegeven dat u zou bezig zijn met het afbetalen van de u opgelegde penale boete, toont niet aan dat u blijvend uw ingesteldheid hebt aangepast en dat u niet langer een gevaar zou vormen voor de samenleving. Ook wijst u erop dat u bijscholing volgt en de intentie heeft werk te zoeken zodra u het Nederlands voldoende meester bent. Welnu, ook in de periode dat u betrokken was bij de feiten waarvoor u uiteindelijk bent veroordeeld was u ingeschreven voor opleidingen met het oog op toekomstige tewerkstelling, zoals blijkt uit het vonnis dd.26.11.2019 (p. 37, verhoor dd.15.03.2019) waar u verklaard had dat u was ingeschreven voor een inburgeringscursus, dat u wenste de taal te leren om dan te kunnen werken. Gezien dergelijk opleidingsproject u er in het verleden niet van heeft weerhouden om niettemin deel te nemen aan de u ten laste gelegde ernstige strafbare feiten, kan het CGVS in uw huidige verwijzing naar opleiding en professionele intenties er geen indicatie voor vinden dat u uw gedrag duurzaam wenst te veranderen."

Verzoeker erkent dat de gepleegde feiten ernstig en laakbaar zijn. Hij meent dat deze feiten geen werkelijk en actueel gevaar vormen. Een loutere verwijzing naar de aard van de feiten volstaat niet. Hierbij geeft hij aan dat het plegen van strafrechtelijke feiten derhalve op zich niet aanzien kan worden als een voldoende element om tot de intrekking van het verblijf te komen. In de bestreden beslissing zou er enkel een analyse zijn van de gepleegde feiten zonder over deze actualiteit te oordelen. Het feit dat voorheen reeds de Raad oordeelde dat er niet uitgesloten kan worden dat er opnieuw inbreuken zullen plaatsvinden, is volgens verzoeker niet voldoende.

2.5.3. De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof of HvJ) deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ). Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden (zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van het verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46). De bestreden beslissing toont aan dat zij een dergelijk onderzoek heeft verricht.

2.5.4. Verzoeker gaat voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing die aanduiden waarom de verwerende partij oordeelt dat de gedragingen een werkelijk en actueel gevaar vormen:

“Slechts enkele maanden na de toekenning van uw vluchtelingenstatus door het CGVS op 22/11/2017 heeft u zich reeds schuldig gemaakt aan de activiteiten van mensensmokkel. Gezien u zelf als nieuwkomer naar Europa bent gereisd was u zeer goed op de hoogte van de precare en gevaarlijke omstandigheden waarin de slachtoffers van mensensmokkelaars verblijven. Niettemin heeft u zichzelf schuldig gemaakt aan dit maatschappelijk destabiliserend en crimineel gedrag en dit op het moment dat u in België toegelaten was tot verblijf en derhalve op regelmatige basis uw inkomen kon verwerven. Dat u er toch voor geopteerd heeft om dit te doen via uw aandeel in mensensmokkelactiviteiten, getuigt slechts van uw mensonterend en verwerpelijk gedrag.

Het geheel van deze vaststellingen leidt er dan ook toe dat de DVZ van oordeel is dat uw gedrag getuigt van een voor de samenleving gevaarlijke en criminele ingesteldheid. Nergens blijkt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.”

De bestreden beslissing legt uit dat verzoeker een sociale woning werd toegekend door het OCMW maar dat hij verkoos deze te gebruiken voor zijn criminele feiten. Hij volgde een koksopleiding maar verkoos de winsten van mensensmokkel boven legale activiteiten zoals tewerkstelling. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker geen minimale rol had bij de mensensmokkel. De bestreden beslissing stelt dat de daden van verzoeker zich uitstrekten over maandenlange volgehouden en georganiseerde criminele daden. Gelet op de ernst van de strafrechtelijke daden en op het gevolg van de slachtoffers en het *quasi* onmiddellijk plegen van die daden na aankomst in België kon de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze stellen dat niets erop wijst dat deze gedragingen geen actueel en werkelijk gevaar vormen voor de samenleving. Het is niet omdat de feiten “*éénmalig*” waren (door eenheid van opzet), dat deze geen actueel of werkelijk gevaar meer kennen. De feiten werden omschreven als zeer ernstig. Dit blijkt ook uit de koppeling die de correctionele rechtbank maakte, met name een straf waarvan een gedeelte met uitstel gedurende vijf jaar. De termijn van vijf jaar is nog niet verstreken en de rechtbank weerhield verzwarende omstandigheden, zoals de bestreden beslissing correct opmerkt. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker gebruik maakte van zijn sociale rechten (woning toegewezen door het OCMW) om de feiten te plegen. Enige diepgaande integratie door verzoekers verblijf in België ontbreekt. De rol van verzoeker bij de mensensmokkel was geenszins minimaal.

De bestreden beslissing citeert correct:

“De rechtbank stelde derhalve dat de bewezen verklaarde feiten zeer ernstig zijn. Bij arrest van 26/11/2019 werd het volgende gesteld: “De leiders van de organisatie zijn niets ontziende mensensmokkelaars. Zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel mogelijk geld te verdienen. Zonder hulp van het voetvolk of de runners zouden zij echter niet in hun opzet slagen. De hulp van alle beklaagden was dan ook onontbeerlijk. Zij kunnen zich daarbij niet verschuilen achter hun eigen moeilijke en precaire situatie. Zij dienden als geen ander beter te begrijpen dat dit louter uitbuiting is van mensen die het al bijzonder moeilijk hadden

Bovendien stelde de correctionele rechtbank van Dendermonde dat: “tegen dergelijk maatschappelijk destabiliserend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het ter zake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden.

De rechtbank wijst u dan ook op de gevolgen van uw mensonterend en verwerpelijk gedrag en benadrukt bij de straftoemeting dat u op het moment van de feiten nog niet lang in België verbleef en dat het feit dat u op dat ogenblik een blanco strafregister had, bezwaarlijk als verdienste kan worden aanzien.”

Het voor de veroordeling in het bezit zijn van een blanco strafregister is in dit geval niet van aard om het actuele en werkelijke gevaar dat verzoeker betekent voor de samenleving uit de weg te ruimen.

De commissaris-generaal oordeelde:

*“Bovendien blijkt uit het vonnis dat u vervolgd werd als **leidend persoon van een criminele organisatie** waarbij u veroordeeld werd voor uw deelname aan de besluitvorming van deze criminele organisatie en het feit dat u op de hoogte was van haar crimineel karakter. Voorts fungeerde u als **rechterhand van één van de twee leiders van deze criminele organisatie**. U vervulde hierbij een **noodzakelijke en onontbeerlijke rol**. Zo bracht u zelf transmigranten aan en fungeerde u als tussenpersoon, sloot u occasioneel de ‘deals’, hielp u één van de leiders van de bende op de parking in Wetteren en verving u hem in zijn afwezigheid, verleende u onderdak aan hem en liet u hem uw gsmtoestel gebruiken. U fungeerde met andere woorden als spilfiguur tussen de transmigranten en de leiders van de smokkelbende. De rechtbank van eerste aanleg achtte de u ten laste gelegde feiten dan ok als bewezen en oordeelde als volgt: “De bewezen verklaarde feiten zijn **zeer ernstig**. De leiders van de organisatie zijn **niets ontziende mensensmokkelaars**. Zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel mogelijk geld te verdienen. Zonder de hulp van het voetvolk of de runners zouden zij echter niet in hun opzet slagen. De hulp van alle beklaagden was dan ook onontbeerlijk. [...] Zij dienden als geen ander beter te begrijpen dat dit **louter uitbuiting is van mensen die het al bijzonder moeilijk hadden**.” [...] “Tegen dergelijk **maatschappelijk destabiliserend crimineel gedrag**, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van illegalen en het ter zake gevoerde beleid in het bijzonder, **hard te worden opgetreden**. De daders van dergelijke feiten dienen te beseffen dat hun **praktijken niet worden getolereerd en dienen stil te staan bij de gevolgen van hun mensonterend en verwerpelijk gedrag**.”*

Mensensmokkel ondermijnt bovendien de openbare orde en bemoeilijkt de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Voorts worden de slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. Het staat dan ook vast dat de feiten die u ten laste werden gelegd en bewezen werden geacht objectief zwaarwichtig zijn en moreel bijzonder verwerpelijk en deze als een bijzonder ernstig misdrijf kan worden beschouwd.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker gaat voorbij aan volgende vaststellingen in deze beslissing:

“Immers, dat u ondertussen uw straf heeft uitgezeten doet vooreerst geen enkele afbreuk aan de bijzonder ernst van misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld bent. Verder zij gewezen op het relatieve karakter van uw verwijzing dat u nooit eerder bent veroordeeld dan deze ene keer. Behalve de vaststelling dat deze ene veroordeling onmiddellijk strafbare feiten betreft die luidens genoemd vonnis zeer ernstig te noemen zijn, moet er ook op worden gewezen dat de opwerping dat u slechts één maal bent veroordeeld in België gerelativeerd wordt door de vaststelling van uw relatief in de tijd beperkte aanwezigheid op Belgisch grondgebied. Immers situeren de u ten laste gelegde feiten zich in de periode 22.03.2018-22.08.2018, zijnde minder dan een jaar na uw beweerde aankomst in België en het tijdstip van uw asielerzoek bij de bevoegde Belgische asielinstanties (dd.07.08.2017). Ook de rechter had in het vonnis dd.26.11.2019 (p.101) reeds erop gewezen dat het gegeven dat u een blanco strafblad heeft bezwaarlijk aanzien kan worden als een verdienste gezien u nog niet lang verblijft in België (vonnissen p.101). Hierbij aansluitend dient ook te worden opgemerkt dat u relatief recent, m.n. op 07.01.2020, in vrijheid werd gesteld. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving kan dan ook nog niet worden vastgesteld. Ten derde verklaarde u dat u spijt heeft van uw daden en hieruit lessen heeft getrokken. Ter illustratie wijst u erop dat u getrouwd de u opgelegde penale boete afbetaalt. Welnu, wat dit laatste betreft, zij erop gewezen dat het betalen van een geldboete niet facultatief is en niet afhankelijk is van uw bereidheid om u ‘aan te passen’. Het loutere gegeven dat u zou bezig zijn met het afbetalen van de u opgelegde penale boete, toont niet aan dat u blijvend uw ingesteldheid hebt aangepast en dat u niet langer een gevaar zou vormen voor de samenleving. Ook wijst u erop dat u bijscholing volgt en de intentie heeft werk te zoeken zodra u het Nederlands voldoende meester bent. Welnu, ook in de periode dat u betrokken was bij de feiten waarvoor u uiteindelijk bent veroordeeld was u ingeschreven voor opleidingen met het oog op toekomstige tewerkstelling, zoals blijkt uit het vonnis dd.26.11.2019 (p. 37, verhoor dd.15.03.2019) waar u verklaard had dat u was ingeschreven voor een inburgeringscursus, dat u wenste de taal te leren om dan te kunnen werken. Gezien dergelijk opleidingsproject u er in het verleden niet van heeft weerhouden om niettemin deel te nemen aan de u ten laste gelegde ernstige strafbare feiten, kan het CGVS in uw huidige verwijzing naar opleiding en professionele intenties er geen indicatie voor vinden dat u uw gedrag duurzaam wenst te veranderen. U stelt verder dat u uw vluchtelingenstatus en de daarbij behorende verblijfstitel nodig heeft om na uw gevangenisstraf een nieuwe start te maken en een normaal leven uit te bouwen. Welnu, dergelijke verwijzing dient aanzien te worden als een afweging van pragmatische aard van uwentwege die op zich los staat van de inschatting dat u gezien uw definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient te worden aanzien als een gevaar voor de samenleving.”

Verzoeker houdt er een andere interpretatie op na, maar maakt niet aannemelijk dat zijn ingesteldheid van die aard is dat kan besloten worden dat hij niet langer een ernstig en werkelijk gevaar vormt voor de samenleving. Het gedrag van verzoeker is een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De gevolgen op slachtoffers kunnen immens zijn.

De Raad trad in beroep tegen deze beslissing deze motieven bij (arrest 261 014 van 23 september 2021):

“5. Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de

omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving. Samen met verweerder is de Raad van oordeel dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf en dit ingevolge de aard en omstandigheden van de gepleegde feiten. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker spijt heeft van zijn daden en dat hij verder een blanco strafregister heeft, kan de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande worden bijgetreden: “Verder zij gewezen op het relatieve karakter van uw verwijzing dat u nooit eerder bent veroordeeld dan deze ene keer. Behalve de vaststelling dat deze ene veroordeling onmiddellijk strafbare feiten betreft die luidens genoemd vonnis zeer ernstig te noemen zijn, moet er ook op worden gewezen dat de opwerping dat u slechts één maal bent veroordeeld in België gerelativeerd wordt door de vaststelling van uw relatief in de tijd beperkte aanwezigheid op Belgisch grondgebied. Immers situeren de u ten laste gelegde feiten zich in de periode 22.03.2018-22.08.2018, zijnde minder dan een jaar na uw beweerde aankomst in België en het tijdstip van uw asielerzoek bij de bevoegde Belgische asielinstanties (dd.07.08.2017). Ook de rechter had in het vonnis dd.26.11.2019 (p.101) reeds erop gewezen dat het gegeven dat u een blanco strafblad heeft bezwaarlijk aanzien kan worden als een verdienste gezien u nog niet lang verblijft in België (vonnissen p.101). Hierbij aansluitend dient ook te worden opgemerkt dat u relatief recent, m.n. op 07.01.2020, in vrijheid werd gesteld. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving kan dan ook nog niet worden vastgesteld. Ten derde verklaarde u dat u spijt heeft van uw daden en hieruit lessen heeft getrokken. Ter illustratie wijst u erop dat u getrouwd de u opgelegde penale boete afbetaalt. Welnu, wat dit laatste betreft, zij erop gewezen dat het betalen van een geldboete niet facultatief is en niet afhankelijk is van uw bereidheid om u ‘aan te passen’. Het loutere gegeven dat u zou bezig zijn met het afbetalen van de u opgelegde penale boete, toont niet aan dat u blijvend uw ingesteldheid hebt aangepast en dat u niet langer een gevaar zou vormen voor de samenleving. Ook wijst u erop dat u bijscholing volgt en de intentie heeft werk te zoeken zodra u het Nederlands voldoende meester bent. Welnu, ook in de periode dat u betrokken was bij de feiten waarvoor u uiteindelijk bent veroordeeld was u ingeschreven voor opleidingen met het oog op toekomstige tewerkstelling, zoals blijkt uit het vonnis dd.26.11.2019 (p. 37, verhoor dd.15.03.2019) waar u verklaard had dat u was ingeschreven voor een inburgeringscursus, dat u wenste de taal te leren om dan te kunnen werken. Gezien dergelijk opleidingsproject u er in het verleden niet van heeft weerhouden om niettemin deel te nemen aan de u ten laste gelegde ernstige strafbare feiten, kan het CGVS in uw huidige verwijzing naar opleiding en professionele intenties er geen indicatie voor vinden dat u uw gedrag duurzaam wenst te veranderen.” Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker sinds augustus 2017 in België is, dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd reeds plaats hadden in de periode van 22 maart 2018 tot en met 22 augustus 2018 en dat hij van 22 augustus 2018 tot 7 januari 2020 opgesloten zat in de gevangenis in Dendermonde, waardoor de argumentatie in het verzoekschrift dat dit zijn “enige misstap” is, danig moet worden gerelativeerd. Dat verzoekers straf deels met uitstel was en dat hij vervroegd zou zijn vrijgekomen, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet evenmin afbreuk de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit verzoekers veroordeling blijkt immers een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, die zich overigens niet beperkte tot een eenmalig feit maar die zich uitte in maandenlang volgehouden en georganiseerde criminele daden. Dit gebeurde amper een half jaar nadat hij in België zijn toevlucht zocht en slechts enkele luttele maanden nadat hij hier internationale bescherming kreeg. Het valt niet uit te sluiten dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.
(...)”

Dit arrest is recent en de Raad herneemt deze motieven.

2.5.5. Waar verzoeker erop wijst dat de andere beklaagde meer slachtoffers maakte, doet dit niet terzake. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij zes slachtoffers maakte wat al erg genoeg is. Voorts is het niet relevant dat verzoeker niet het brein van de mensensmokkelorganisatie is. Verzoeker is slecht geplaatst om zijn rol te minimaliseren. Het gegeven dat anderen meer slachtoffers maakten, waaronder ook minderjarigen, maakt niet dat de gepleegde feiten niet zeer ernstig zijn.

Wat het starten van een opleiding betreft en een begeleidingstraject na verzoekers vrijlating, het verrichten van vrijwilligerswerk en het afbetalen van een schadevergoeding, maken niet dat verzoeker geen actueel gevaar meer zou zijn voor de samenleving. Het is enkel normaal dat verzoeker dergelijk gedrag vertoont, ook rekening houdend met de periode van vijf jaar uitstel bij zijn bestraffing.

2.5.6. Verwerende partij kon op niet kennelijk onredelijke wijze artikel 23 van de Vreemdelingenwet toepassen in een voor verzoeker negatieve zin. Het gegeven dat verzoeker een relatie zou hebben sedertdien, doet geen afbreuk aan het voorgaande (zie ook punt 2.8.).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze is genomen of niet correct werd geoordeeld. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voorts toont verzoeker niet aan met welk element de bestreden beslissing geen rekening hield.

2.6. Verzoeker maakt de schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht of van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.7. Verzoeker voert in een tweede onderdeel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Naast het geven van een theoretische uitleg over deze bepaling, waarbij benadrukt wordt dat verzoeker beschikte over een voortgezet verblijf zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet onderzocht worden en een proportionaliteitsonderzoek moet verricht worden én dat verzoeker onverwijderbaar is, meent verzoeker dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Verzoeker wordt in een permanente staat van onzekerheid geduwd waar zijn rechten worden beperkt. Hij zal “informeel” moeten werken wat het risico op een schending van de openbare orde vergroot. Hij wordt hulpbehoevend.

Verzoeker wijst op zijn familieleden en geeft aan dat hij geen relatie meer heeft met zijn echtgenote die in het herkomstland verblijft, maar wel een nieuwe relatie onderhoudt met een erkend vluchteling (afkomstig van hetzelfde herkomstland) in België. Aan verzoeker werd niet gevraagd in de ‘vragenlijst hoorrecht’ welke documenten moeten bijgebracht worden ter staving van zijn nieuwe relatie terwijl de verwerende partij niet betwist dat hij samenwoont. Verzoeker meent dat ook het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

2.8.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Verzoeker ontkent niet dat zijn kind in het herkomstland verblijft.

De bestreden beslissing wijst op het volgende:

“Wat uw familiale situatie betreft, merken we op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaard heeft dat op het ogenblik van uw komst naar België, uw beide ouders, uw

toenmalige partner en uw minderjarige kind nog steeds in het land van herkomst verbleven en dat u er drie zussen en een broer had. In het kader van het hoorrecht verklaarde u in Eritrea nog steeds gehuwd te zijn en dat uw minderjarige kind er eveneens verblijft. Tevens verblijven uw ouders en twee zussen eveneens in Eritrea. Daarnaast verklaarde u een broer in Denemarken te hebben, een broer en een zus in Duitsland en een broer en een zus in Soedan.

Daarnaast verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u thans een duurzame relatie zou hebben van één jaar en twee maanden met een andere persoon die verblijfsrecht heeft in België. Het loutere feit dat u samenwoont met een andere persoon is op zich echter geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Indien u daadwerkelijk een gezins- en/of familieleven in België zou onderhouden en deze beslissing toch enige negatieve impact zou hebben op uw privé- en familieleven in België, merken we op dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft zich schuldig gemaakt aan bijzonder ernstige feiten van openbare orde en u vormt een actueel gevaar voor de samenleving.

We merken bovendien op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Ten slotte benadrukken we dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en dat u geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Indien er effectief sprake is van een gezinsleven tussen u en uw verklaarde partner, wordt de gezinskem dan ook niet gescheiden.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht."

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In dit geval betreft het een weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet overwogen worden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat

opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In dit geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen zijn de maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2, van het EVRM.

Het EHRM preciseert dat de 'noodzaak' van de inmenging in het recht op het gezinsleven en privéleven impliceert dat de inmenging gebaseerd is op een dwingende maatschappelijke behoefte en een legitiem doel nastreeft. Dit betekent dat deze inmenging moet onderzocht worden, niet enkel vanuit het standpunt van de immigratie en het verblijf, maar dat ook het beoogde legitieme doel een toetsing vergt aan de ernst van de inbreuk op het respect van hun privé-/gezinsleven (in die zin: EHRM 21 juni 1988, *Berrehab/Nederland*, § 28-29).

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid, van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de Vreemdelingenwet is voorzien. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Het Hof oordeelt dat deze grondbeginselen van toepassing zijn, ongeacht of een vreemdeling in het gastland toegekomen is op volwassen leeftijd of op zeer jonge leeftijd, of zelfs in het gastland geboren is. Het Hof verwijst dienaangaande naar de Aanbeveling 1504 (2001) over de niet-uitwijzing van vreemdelingen met lang verblijf, waarbij de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa de aanbeveling deed dat het Comité van Ministers een verzoek zou richten aan de Lidstaten om onder meer te garanderen dat vreemdelingen die in het gastland geboren of opgevoed zijn in geen geval zouden kunnen uitgewezen worden (bovenstaande paragraaf 37).

Hoewel bepaalde Verdragsstaten wetgeving of regelgeving hebben aangenomen die voorzien dat vreemdelingen die op hun grondgebied geboren zijn of op jonge leeftijd toegekomen zijn, niet kunnen worden verwijderd op grond van hun gerechtelijk verleden, kan geen absoluut recht op niet-uitwijzing worden afgeleid uit artikel 8 van het EVRM, waarvan de tweede paragraaf is opgesteld in bewoordingen die duidelijk uitzonderingen toestaan op de algemene rechten die gewaarborgd worden in de eerste paragraaf.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt desalniettemin overduidelijk dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM (zie bijvoorbeeld de arresten *Moustaquim en Boulouf*, voornoemd, *Beldjoudi c. Frankrijk*, 26 maart 1992, reeks A 234-A ; zie ook *Amrollahi c. Denemarken*, nr 56811/00, 11 juli 2002, *Yilmaz c. Duitsland*, nr 52853/99, 17 april 2003, en *Keles c. Duitsland*, nr 32231/02, 27 oktober 2005). Het Hof heeft in zijn arrest *Boulouf* de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was

in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 40 van het arrest van de Kamer – zijn de volgende:

- de aard en de ernst van de inbreuk begaan door de betrokkene;
- de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waaruit hij wordt uitgewezen;
- de duur die verstreken is sinds de inbreuk, en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de betrokkene en, naargelang het geval, de duur van het huwelijk, alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de echtgenoot kennis had van de inbreuk bij de totstandkoming van de gezinsband;
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en desgevallend hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot dreigt te ondervinden in het land waarheen de betrokkene zal worden uitgewezen.

Deze 'Boultif-criteria' zijn des te meer van toepassing in gevallen waarin de verzoekende partijen geboren zijn of op jongere leeftijd zijn toegekomen in het gastland (*Mokrani c. Frankrijk*, nr 52206/99, § 31, 15 juli 2003). De onderliggende reden dat de duur van het verblijf van een persoon in het gastland een van de elementen is waarmee rekening moet worden gehouden, berust op de veronderstelling dat hoe langer een persoon in een bepaald land verblijft, des te sterker zijn banden met dat land zijn en des te zwakker zijn banden met zijn land van herkomst zijn. In het licht van deze overwegingen is het vanzelfsprekend dat het Hof rekening zal houden met de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 55, 57 en 58). Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland. Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen – zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland – een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel reeds overwogen dat rekening moet worden gehouden met de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, §§ 73-74).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker pas op 7 augustus 2017 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en dus niet over een lang verblijf beschikt, temeer verzoeker ook tijdens deze periode deels in de gevangenis verbleef en hij na zijn aankomst zich *quasi* onmiddellijk bezig hield met mensensmokkel.

Uit administratief dossier blijkt inderdaad dat bij het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming verzoeker stelt dat hij gehuwd is sedert 11 jan 2015 met K. A. die ongeveer 22 jaar is en met wie hij een kind heeft, E.T.M., geboren op 20 mei 2016, dat bij zijn echtgenote verblijft in het herkomstland (verklaring van 30 augustus 2017). Thans zou verzoeker een relatie hebben van ongeveer anderhalf jaar met Z.K.A., eveneens afkomstig uit Eritrea. In het kader van het uitgeoefende hoorrecht stelt verzoeker dat hij een duurzame relatie heeft van 1 jaar en 2 maanden met A.Z., van dezelfde nationaliteit als verzoeker en een erkend vluchteling. Hij heeft geen familie in België, wel een broer in Denemarken en een andere broer en zus in Duitsland. In Ethiopië woont zijn echtgenote en zijn kind dat geboren is op 20 mei 2016.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het vage blijft over deze relatie en de bestreden beslissing correct kon oordelen dat het louter samenwonen nog niet noodzakelijk een duurzame relatie is. Het komt verzoeker toe, die de gelegenheid heeft gehad om zijn hoorrecht uit te oefenen, in dat kader al mogelijke nuttige informatie te bezorgen aan het bestuur, dit op voldoende precieze wijze.

Voorts blijkt dat verzoeker zelf tijdens het gehoor voor het nemen van de bestreden beslissing stelt dat deze relatie slechts een jaar en een paar maanden geleden is ontstaan, dus na het plegen van de feiten (*anno* 2018) en na de correctionele veroordeling van 26 november 2019. Verzoeker wist of moest weten dat diens verblijf mogelijk precair zou worden. Al op 6 januari 2021 werd verzoeker uitgenodigd door de commissaris-generaal over de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Ook in de brief van

de advocaat van 25 oktober 2021 in antwoord op de vraag tot horen (brief van 6 oktober 2021) blijft verzoeker bijzonder vaag over wat precies zijn voorgehouden duurzame relatie inhoudt.

De verzoeker verduidelijkt of concretiseert zijn voorgehouden gezinsleven niet. Hij laat na aanduidingen te geven over de concrete band met zijn voorgehouden partner terwijl de echtgenote van verzoeker en verzoekers kind nog in het herkomstland zijn. Met dergelijk betoog weerlegt verzoeker niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit een loutere samenwoning nog geen duurzame relatie blijkt.

Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen bijzondere integratie aantoonde die maakte dat deze primeert op het gevaar dat de verzoeker vormt voor de samenleving. Verzoeker heeft niet gewerkt tijdens zijn verblijf in België (wel wat vrijwilligerswerk), heeft taallessen gevolgd en een koksopleiding. Deze opleiding werd niet gevolgd door enige legale tewerkstelling. Verzoeker gaat voorbij aan de ernst van het gepleegde misdrijf. Ook in de brief van de advocaat van verzoeker van 25 oktober 2021 worden geen concrete elementen van een integratie weergegeven.

Voorts ontkent de bestreden beslissing niet dat verzoeker niet naar het herkomstland kan gaan (niet-terugleidingsclausule in de beslissing van de commissaris-generaal). Verzoeker kan niet terugkeren naar het herkomstland maar verzoeker gaat voorbij aan het gegeven dat hij familie heeft in andere EU-landen, zoals de bestreden beslissing opmerkt.

Een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven werd niet aangetoond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het samenwonen met een vrouw toont in dit geval nog geen duurzame relatie aan, temeer bovendien verzoeker niet aantoonde stappen te hebben ondernomen om te scheiden van zijn echtgenote met wie hij een kind heeft. Evenmin weerlegt verzoeker de stelling van de bestreden beslissing dat in dit geval de bescherming van de samenleving primeert op verzoekers familiale en privébelangen. Tevens gaat verzoeker eraan voorbij dat hij door de bestreden beslissing niet gedwongen wordt te scheiden van zijn voorgehouden partner.

2.8.2. Voorts houdt artikel 8 van het EVRM het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 van het EVRM beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, § 55; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 46).

De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Het Hof oordeelt eveneens dat een maatregel maar kan worden beschouwd als proportioneel en noodzakelijk in een democratische samenleving, indien de mogelijkheid om beroep te doen op een andere maatregel die minder schade zou berokkenen aan het fundamentele recht in kwestie, wordt uitgesloten (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 183). De bevoegde nationale autoriteiten beschikken over een beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). De omvang van deze marge is afhankelijk van verschillende factoren, waaronder de aard van het recht in kwestie, het belang ervan voor het individu, alsook de aard van de inmenging en het doel nagestreefd door de inmenging (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 184).

Het Hof overweegt dat een detentiemaatregel, genomen in het kader van de controle op de toegang tot en het verblijf van vreemdelingen op het grondgebied van de staat en in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, een inmenging vormt die een legitiem doel nastreeft (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka* en *Kaniki Mitunga/België*, § 79).

Ook met betrekking tot het privéleven geeft de verzoeker weinig concrete elementen aan (zie *supra*).

Verzoeker houdt voor dat verwerende partij ten onrechte stelt dat een negatieve impact op het privéleven van verzoeker te wijten is aan het persoonlijk gedrag. Deze grief van verzoeker is onjuist. Immers, indien verzoeker niet dergelijke ernstige feiten had gepleegd, zou zijn vluchtelingenstatus niet zijn ingetrokken en de bestreden beslissing niet bestaan. De bestreden beslissing stelt op niet kennelijke onredelijke wijze dat verzoekers belangen in dit geval ondergeschikt zijn aan het belang van de samenleving en aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat alle elementen in acht zijn genomen die verzoeker naar voor bracht en dit op proportionele wijze.

Voorts blijkt dat de bestreden beslissing met alle “*Boultif*”-criteria heeft rekening gehouden:

- de aard en de ernst van de inbreuk, begaan door de verzoeker: de bestreden beslissing beschrijft uitvoering op welke wijze verzoeker mensensmokkel heeft gepleegd en wat zijn ingesteldheid is;
- de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waaruit hij wordt uitgewezen: de bestreden beslissing wijst op de aankomst van verzoeker in het Rijk *anno* 2017;
- de duur die verstreken is sinds de inbreuk, en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode: de bestreden beslissing beschrijft correct en gedetailleerd op welke wijze verzoeker zich heeft gedragen met vermelding van elementen die kunnen wijzen op integratie, zowel economisch, sociaal en cultureel;
- de nationaliteit van de betrokkenen: zijn Eritrese nationaliteit is vermeld;
- de gezinssituatie van de betrokkene op basis van wat door verzoeker is voorgelegd: voorhouden van een duurzame relatie met een dame in België terwijl hij echtgenote en kind heeft in het herkomstland;
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit zijn huwelijk: het kind verblijft in het herkomstland.

2.8.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel (zie ook punt 2.2.), en van de motiveringsplicht niet aannemelijk maakt.

Dit tweede onderdeel is, zo ontvankelijk, minstens ongegrond.

2.9. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Hij verwijst naar de punten (4) en (5) van de considerans van de Terugkeerrichtlijn, evenals naar de artikelen 1, 2, 3, 6 en 14 van die richtlijn en naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Verzoeker toont niet aan dat de door hem ingeroepen artikelen niet (volledig) of niet correct omgezet zouden zijn. Hij kan zich dan ook niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen terugkeerverplichting bevat. De bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit en bevat geen verwijderingsmaatregel, noch een inreisverbod. De niet-terugleidingsclausule in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van de commissaris-generaal laat verwerende partij toe verzoeker niet te verwijderen.

Overigens is in artikel 5 van deze richtlijn voorzien dat de lidstaten “*eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.*” Gelet op het bestaan van de niet-terugleidingsclausule in de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal kan de verwerende partij aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeven.

Verzoeker gaat ook voorbij aan de lezing van artikel 74/17, §1, van de Vreemdelingenwet:

“§ 1.

De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

In het geval de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen of de Staatlozen een advies verstrekt met toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 9° tot 14°, dat er een risico bestaat met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4, kan de verwijdering enkel plaatsvinden wanneer de minister of zijn gemachtigde in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoonst dat het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet langer actueel is.”

Artikel 49, §3, van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 3.

Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.”

Artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 5.

Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.”

Verder merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing enkel statueert omtrent de beëindiging van het verblijf na intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoekers betoog, dat uit de Terugkeerrichtlijn volgt dat hij ofwel zo spoedig mogelijk van het grondgebied moet worden verwijderd, ofwel geregulariseerd moet worden, staat los van de bestreden beslissing zelf, die er enkel toe strekt het verblijf te beëindigen omdat verzoeker wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. De Raad is niet bevoegd om zelf een oordeel te vellen over verzoekers feitelijke situatie.

Verzoeker toont geenszins aan dat het gebrek aan het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet richtlijnconform is. Zijn stelling dat ofwel een verblijfsrecht moet toegekend worden ofwel een terugkeer vergemakkelijkt moet worden, is in dit geval onjuist. Ook artikel 9 van de Terugkeerrichtlijn voorziet, in geval het non-refoulementbeginsel speelt, zoals in dit geval, in een verplicht uitstel van het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker wijst er zelf op dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop hij (nog) geen antwoord kreeg. Verzoekers grief dat de thans bestreden beslissing zich niet heeft uitgesproken over de vraag of verzoeker gevolg moet geven aan een terugkeerbesluit dan wel geregulariseerd kan worden, houdt geen verband met de thans bestreden beslissing. Het verzoek om verblijfsregularisatie is immers in behandeling bij de verwerende partij, die een beslissing zal moeten nemen over deze aanvraag. Nergens uit blijkt dat deze aanvraag impliciet is geweigerd. Verzoeker zal in voorkomend geval tegen deze beslissing een beroep kunnen indienen bij de Raad.

Het betoog van de verzoeker in het kader van de artikelen van de Terugkeerrichtlijn is niet dienstig, ook al omdat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. *In casu* toont de verzoeker niet aan welke nationale bepalingen onvolledig of niet correct zouden zijn omgezet.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest C-329/11 van het Hof van Justitie, diende het Hof zich niet uit te spreken over het non-refoulementbeginsel.

Evenmin maakt verzoeker concreet aannemelijk dat hij nood heeft aan dringende medische hulp en zo ja dit hem ontzegd zal worden. Het komt de Raad niet toe zich hierover uit te spreken. Hij laat na aan te

tonen dat hij elementaire levensbehoeftes zal missen, mede gelet op zijn gezinssituatie. Het betoog dienaangaande is theoretisch, vaag en wordt niet geïndividualiseerd.

Waar verzoeker aansluitend op zijn betoog verwijst naar het arrest *Abdida* van het Hof van Justitie (C-562/13) en het recht op een voorziening in zijn basisbehoeften, merkt de Raad op dat dit betoog er niet toe kan leiden dat de verwerende partij niet langer op grond van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet zou mogen oordelen dat het verblijf wordt beëindigd om redenen van openbare orde. Voorts heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over verzoekers recht op toegang tot sociale bijstand of dringende medische hulp.

Het terugkeerhandboek is opgenomen in de bijlage bij aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken (PB 2017, L 339, blz. 83).

Ook is de verwijzing naar het terugkeerhandboek tevergeefs. Ook in dit terugkeerhandboek wordt rekening gehouden met het non-refoulementbeginsel (zie punten, bijvoorbeeld: 1.4. en 1.5.). Doorheen de lezing van dit handboek blijkt overduidelijk dat het non-refoulementbeginsel absoluut is en primeert. De selectieve lezing die verzoeker geeft volstaat niet.

Wel verwijst verzoeker dienstig naar het arrest C-546/19 van 3 juni 2021 van het Hof van Justitie, die het volgende overweegt:

“57 Zoals de advocaat-generaal in punt 81 van zijn conclusie in wezen heeft opgemerkt, zou het bijgevolg in strijd zijn met zowel het doel van richtlijn 2008/115, zoals vermeld in artikel 1 ervan, als de bewoordingen van artikel 6 van deze richtlijn om het bestaan van een intermediaire status te dulden van onderdanen van derde landen die zich zonder verblijfsrecht of verblijfstitel op het grondgebied van een lidstaat bevinden en aan wie, in voorkomend geval, een inreisverbod is opgelegd, maar ten aanzien van wie geen geldig terugkeerbesluit meer bestaat.

58 Bovenstaande overwegingen gelden ook voor onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven en net als BZ niet kunnen worden verwijderd, aangezien het beginsel van non-refoulement zich daartegen verzet.

59 Zoals de advocaat-generaal in punt 87 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2008/115 immers dat deze omstandigheid niet rechtvaardigt dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land in een dergelijke situatie geen terugkeerbesluit wordt vastgesteld, maar enkel dat zijn verwijdering ter uitvoering van dat besluit wordt uitgesteld.

60 Gelet op het voorgaande kan het feit dat een uitzettingsbesluit, zoals dat tegen BZ, definitief is geworden, niet rechtvaardigen dat een inreis- en verblijfsverbod van kracht blijft, terwijl jegens BZ geen terugkeerbesluit meer bestaat.

61 Gelet op een en ander moet op de tweede vraag worden geantwoord dat richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen de handhaving van een inreis- en verblijfsverbod dat door een lidstaat is opgelegd aan een op zijn grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land, jegens wie een definitief geworden uitzettingsbesluit is uitgevaardigd om redenen van openbare veiligheid en openbare orde op grond van een eerdere strafrechtelijke veroordeling, wanneer het door die lidstaat jegens die onderdaan uitgevaardigde terugkeerbesluit is ingetrokken, ook indien dat uitzettingsbesluit definitief is geworden.”

Het Hof besluit dat: *“Richtlijn 2008/115 dient aldus te worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen de handhaving van een inreis- en verblijfsverbod dat door een lidstaat is opgelegd aan een op zijn grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land, jegens wie een definitief geworden uitzettingsbesluit is uitgevaardigd om redenen van openbare veiligheid en openbare orde op grond van een eerdere strafrechtelijke veroordeling, wanneer het door die lidstaat jegens die onderdaan uitgevaardigde terugkeerbesluit is ingetrokken, ook indien dat uitzettingsbesluit definitief is geworden.”*

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen verblijfsverbod of uitzetting bevat. Het resultaat van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet afgewacht worden.

De verwerende partij past derhalve artikel 6, 5., van de Terugkeerrichtlijn toe, dat stelt: *“5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”*

Waar verzoeker meent dat hij nog steeds een vluchteling is, wordt dit tegengesproken door het arrest nr. 261 014 van de Raad. Dit arrest kent inmiddels kracht van gewijsde.

Voorts kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing onevenredig is genomen of op onzorgvuldige wijze, wat blijkt uit de eerdere bespreking van het middel.

Dit derde onderdeel is, zo ontvankelijk, minstens ongegrond.

2.10. De Raad besluit dat de schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk wordt gemaakt in de mate deze ontvankelijk zijn.

Het middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN